

Egyptisk papyrus

Palmesøndag – tekstlæsninger og prædiken.

DDS 176 Se, hvor nu Jesus træder

1. Se, hvor nu Jesus træder
hen til den morderstad,
enddog man ham bereder
så grumt et blodebad.

2. Enddog med Guddoms-øje
sit fængsel, kors og nød
forud han skuer nøje,
ja, ser sin visse død.

3. Dog vil han fri i sinde
mod sine fjender gå;

han ved, han skal dem binde
og evig sejer få.

4. Her er han, som vil løse
hver syndebunden træl;
her er han, som vil øse
trøst i hver bange sjæl.

5. Her er han, som vil favne
dig med sin kærlighed;
her er han, som vil gavne
dig med sin blodig sved.

6. Her er han, som vil bære
en tornekrans for dig,
her er han, som skal være
din drot evindelig.

7. O Jesus, gid jeg kunne,
som jeg så gerne vil,
dig ære nogenlunde,
hjælp du mig selv dertil!

8. Jeg gerne mine klæder
vil for dig lægge ned,
jeg med i flokken træder,
som er til tak bered.

9. Jeg bær' og mine palmer
til ærens konge frem;
jeg sjunger mine salmer,
o Jesus, hør dog dem!

10. Vort hosianna klinge!
Du ærens konge, gak
vor død at undertvinge
og hav så evig tak!

Matt 21,1-9

Thomas Kingo 1689. J.P. Mynster 1845.

Denne hellige lektie skriver profeten Zakarias:

Bryd ud i jubel, Zions datter,
råb af fryd, Jerusalems datter!
Se, din konge kommer til dig,
retfærdig og sejrrig,
sagtmodig, ridende på et æsel,
på en æselhoppes føl.
Jeg tilintetgør vognene i Efraim
og hestene i Jerusalem,
krigsbuerne skal tilintetgøres.
Han udråber fred til folkene,
han hersker fra hav til hav
og fra floden til jordens ender.
Zak. 9, 9-10

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Seks dage før påske kom Jesus til Betania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. Dér holdt de et festmåltid for Jesus; Martha sørgede for maden, og Lazarus var en af dem, der sad til bords sammen med ham. Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie. Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: »Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?« Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den. Da sagde Jesus: »Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begrades. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid.« Den store skare af jøder fik nu at vide, at Jesus var der; og de kom derud ikke alene på grund af ham, men også for at se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde. Men ypperstepræsterne besluttede også at slå Lazarus ihjel, for på grund af ham gik mange jøder hen og troede på Jesus. Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de råbte:

”Hosianna!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn, Israels konge!”

Jesus fik fat på et ungt æsel og satte sig på det, sådan som der står skrevet:

”Frygt ikke, Zions datter!

Se, din konge kommer,
ridende på et æsels føl.”

Det forstod hans disciple ikke straks; men da Jesus var herliggjort, kom de i tanker om, at dette var skrevet om ham, og at det var det, man havde gjort med ham.

Joh. 12, 1-16.

Prædiken:

Hvad ville du eller jeg mon gøre, hvis vi havde købt en uhyre dyrebar velduftende creme i en flaske af middel størrelse, som havde kostet os en mindre formue – kostet os op imod 300.000 kr.?

Som midt- og vestjyde med mulige sporer i sig af den gamle lokale uldgydekræmermentalitet, så ville nogle af os nok have spekuleret på, hvordan vi kunne omsætte cremen, så vi kunne få en rimelig god fortjeneste på den.

Andre ville nok holde cremen eksklusivt for sig selv. Kun anvende cremen med omtanke ved særlige lejligheder, så den kunne strække langt. Alle ville vi nok lukke flasken omhyggeligt efter brug,

Andre igen ville måske også lade nogle særligt udvalgte få del i den kostbare creme uden betaling, som udtryk for, at de var noget særligt for giveren. Men mon nogen af os, der vel for det meste betragter os som jævne mennesker med indkomster i størrelsesordenen fra kontanthjælp, folkepension, hjemsendelses indkomst i disse Corona tider, mellemindkomster eller højere, ville øse det hele ud sådan lige på én gang – øse det ud over ét eneste menneske, som hverken var vores barn, kæreste eller ægtefælle, men i anførselstegn ”blot” var et stort menneske, som havde gjort et særligt stort indtryk på os, og havde forandret noget radikalt i vores liv?

Jeg ved ikke, hvad I hver især formoder, I ville gøre. Jeg med min vestjyske rod, kunne have min tvivl, om jeg ville gøre noget, som svarer til den kvindes handling, som dagens evangelium omtaler. På intet tidspunkt hører vi hun tøve. Hun skruede ikke et låg eller en prop af krukken og udøste et par små dråber af denne uhyre kostbare nadosolie her og der på Jesu hoved. Nej, hun brød krukken, så den ikke kunne lukkes igen. Hun var fast besluttet på at bruge det hele, hver en dråbe overfor Jesus. På denne måde viste hun ham den dybeste ære og taknemmelighed.

Vi hører ikke om årsagen til Kvindens dybe taknemmelighed. Det betyder i virkelighed heller ikke noget. Det vi i dag skal bemærke, er kvindens helhjertethed, hendes dybtfølte taknemmelighed, som udtryktes helt og fuldt – også selv om det fik andre til at ryste på hovedet og bebrejde hende for handlingen mod Jesus. Mod den Jesus som på en eller anden måde tidligere havde rørt ved noget dybt i hende med sit ord og sine handlinger.

Mødet med Jesus havde forandret denne kvindes liv, hendes livsmod og tilværelse. Jesus havde givet hende en ny værdighed, at leve ud fra. Den værdighed, den frigørelse bundet til ansvar, som evangeliets befriende budskab den dag i dag rækker til os – at Gud i Jesus ser os, har øje for os – ser os som vi er med alle vore stærke og svage sider, med alt det gode og dårlige, som vi alle indeholder – også det som måske får andre til at vende sig bort fra os for, peger fingre af os og dømmes os udenfor det gode selskab.

Alt hvad vi er som mennesker, også de mørkere mindre pæne sider i vort indre, kender Gud. Alligevel er hans klare budskab til os gennem Jesus, at Han ikke vender sig bort fra dig og mig. I stedet lyder Guds budskab til dig og mig: *"Du er min, du og jeg tilhører hinanden, du skal ikke være alene. Jeg træder dig i møde gennem Jesus, min elskede søn, der har levet menneskers liv som dig, som gik gennem menneskelig lidelse, hån, spot, foragt og døden til bedste for alle!"*

Jesus, Guds egen søn træder os igen og igen i møde og kalder os tilbage til livets herlighed med ny værdighed. Den værdighed som alene Kristus kan give os med sin oprejsning, sin tilgivelse, med sit ord om, at alle vore synder er os forladte – er os tilgivet – altså alt det vi fejler med i livet overfor Gud og mennesker – alt det vi rammer forbi Guds kærlighed mål for vore liv med – alt dette tilgives – viskes ud, som var det skrevet med kridt på en tavle, på en af de menneskeskabte regnsskabstavler, som vi har så let ved, at opregne andres fejl og fald på, så vi i selvretfærdighed synes, at vi bare kan vende os bort fra sådanne mennesker.

Alt sådant slettes ud, som var det aldrig sket, dér hvor vi mennesker lader Kristus træde os i møde - hvor vi åbner os og tager imod hans tilgivelse, hans oprejsning, så vi kan gå livet i møde med nyt mod, ny værdighed – ikke vor egen selvskabte værdighed, men den værdighed, som er ren og skær gave, rakt os som Kristi værdighed, som vi får del i gennem ordet om ham, ved dåbens bad og ved nadverens nådesbord.

I dag har vi Palmesøndag – optakten til påsken med dens stærke og til tider voldsomme begivenheder. Denne søndag fejrer vi Jesu indtog i Jerusalem. Et indtog fyldt med menneskelig hyldest, af Jesus. Han, som de brede folkeskarer sammen med Jesus egne disciple forventede, ville blive deres jordiske forløser. Ville manifestere sig som kongen, der ville gå i spidsen for at få den forhadte romerske besættelsesmagt jaget ud af landet.

For Jesus var dette indtog fyldt med helt andre perspektiver. Perspektiver som Jesus allerede på dette tidspunkt kendte og forstod med al den gru og uro, dette måtte have tændt i ham. Vi fornemmer konturer af denne gru skærtorsdag aften og nat med hans bønnekamp i Getsemane have.

Da Jesus Palmesøndag red ind i Jerusalem, som vi synger om det i salmen ”Se hvor nu Jesus træder”, da vidste han det gik mod lidelse og død. Døden var rykket nær, som det fornemmes af Jesu ord fra dagens tekst: ”mig har I ikke altid” – ord af Jesu mund, som forsvar for kvinden. Hende skulle ingen bebrejde for den overmåde kostbare helhjertede velgerning mod Jesus, for hun salvede ham til sin død og begravelse med den kostbare nardusolie.

Selv om Jesus kendte til den tunge fremtid, der ventede ham i påsken, så lod han sig alligevel hylde og tog imod den glæde, som blev ham til del. Selv om Jesus som altid støt fulgte sandhedens og kærlighedens tjenende vej for os uden at bøje det mindste af af hensyn til sig selv -fordi han helhjertet fulgte Guds vej i tjeneste for os, helt ind i døden - så tog han åbent imod enhver glæde og tak fra mennesker, der den dag strømmede ham i møde, ikke kun ved hyldesten ved indtoget Palmesøndag, men også ved den overstrømmende ære og hyldest, som kvindens handling var et udtryk for, da Jesus havde taget imod indbydelsen til at sidde til bords hos Simon den spedalske i Betania.

Givetvis den Simon, som Jesus gennem helbredelsens gave havde givet ”livet” tilbage, til forskel fra livet som spedalsk, hvor man skulle leve som udstødt af samfundet, og af andre blive anset som et uønsket menneske – et menneske man ikke skulle komme nær eller dele fællesskab med.

Det modighed, hvormed Jesus Palmesøndag rider ind i Jerusalem, og det mod han udviste og udviser ved at tage imod mennesker, for hvem livet ellers ville være gået forbi, og giver mennesker et helt nyt fundament til at gribe og favne livet med – dette mod er ikke udtryk for overmodighed eller sørgmodighed, som vi kan præges af

stående overfor det uoverskuelige og svære i tilværelsen, men i stedet for sagtnodighed – det stille, rolige mod til at gå ind i livet, som Jesu ord og tjeneste for os gerne vil række os. Det sagte mod til at gå ind i dagen uden at have kontrol over alt – uden at vide hvordan dagen og fremtiden vil forme sig. Gå ind i al den uvished for dagen og fremtiden, som er et grundvilkår for os som menneske, hvor ingen af os ved, hvordan vores liv ser ud i morgen.

Alt i Jesus tjeneste for os bærer med på, at række os livsmod – også her under Corona krisen. En krise hvis udfald og konsekvenser ingen af os kan gennemskue.

Evangeliets budskab til os lyder: *"Gå ind i livets her og nu. Grib det liv og den glæde, som du mødes af i øjeblikket, også selv om det er uvishedens mørke skyer, der tegner sig over min fremtid!"*.

Dette sagte mod viser Jesus os i dag Palmesøndag, for at vi må gribe livet her og nu med al den glæde, som vi kan mødes af gennem andre og med det mod, den glæde, tryghed og trøst for livet her og nu og alt det ukendte, som vi går i møde i kommende dage og år. For Kristus har gået vejen forud for os gennem al menneskelig modgang og smerte.

Ved vor dåb rige gave har Jesus Kristus tilsagt os, at Han som om nogen har prøvet jordisk smerte og modgang og gået gennem dødens porte og banet vejen for os til livet her og nu og bag dødens ukendte land - Han går med os og følger os hver dag gennem livet. Ja, Han har endda lovet os, at Han vil være med os alle dage, helt ind til verdens ende!

Lad os derfor åbne vore hjerter og sind, for det levende Guds ord til os. Det ord, som mødte og stadig møder os ved dåben og rækkes os, når vi igen om forhåbentlig ikke alt for længe igen kan samles i vores kirke til nadverens måltid.

Lad os åbne os – ikke mindst en Palmesøndag - så det levende Guds ord, Jesus Kristus selv kan drage ind i os og fylde os med sit stille mod, til at gribe det liv, der er givet os her og nu, så vi kan leve det i tro og tillid til Guds følgeskab gennem alt i livet og til gribe fat på livet – gribe livet, også med ansvar for og i tjeneste for vore medmennesker. For de fattige har vi altid imellem os – de gamle, de syge, de fysisk eller psykisk svage, de små, de sårbare, de nødlidende i ind og udland, som har brug for vor hjælp, så de også må lukkes ind i den glæde, kærlighed, tryghed og fred fra Gud, som kan og vil følge os gennem alt i livet.

Lad os denne Palmesøndag tage del i glæden over den ødselhed af godhed, som Gud rækker os i sin Søn Jesus Kristus, som vi som kirke og kristne har fået del i.

Lad os tilslutte os Palmesøndags glæde og lovprisning af Kristus, som kommer – som ønsker at træde ind hos os – i vores indre Jerusalem, med dets blanding af glæde, tak, bekymring, smerte og fejltrin, som nogle af de mulige elementer vores tilværelse i nuet fyldes af i vekslende mængder.

Lad os byde Jesus Kristus velkommen med Palmesøndags hyldest, som vi også møder i kirkens nadverritual, med ordene:

”Velsignet være han, som kommer i Herrens navn, Hosianna i det højeste!”.
Amen.

DDS 84 Gør døren høj, gør porten vid!

1. Gør døren høj, gør porten vid!

Den ærens konge kommer hid;
han hersker over alle land
og er al verdens frelsermand.

2. Retfærdig kommer han herved

og bringer liv og salighed;
sagtmodig er med hjælp han nær,
barmhjertighed hans scepter er.

3. Han os bebuder glædens år,

vor nød ved ham en ende får;
derfor af stemmer uden tal
en frydesang ham møde skal.

4. O, salig er den stad for vist,

hvis konge er den Herre Krist;
så vel det hvert et hjerte går,
hvor denne konge indgang får.

5. Han er den rette glædessol,

som lyser fra Guds nådestol;

ved ham, Guds Søn, det lysne må
udi vort hjertes mørke vrå.

6. Jeg hjertets dør vil åbne dig,
o Jesus, drag dog ind til mig!
Ja, ved din nåde lad det ske,
at jeg din kærlighed må se!

7. Og ved din Helligånd os led
på vejen frem til salighed,
at her vi dig lovsynge må,
indtil vi for dit ansigt stå!

Sl 24,7-10

Georg Weissel (1642).

N.J. Holm 1829.